

פרשיית השבוע

מגזין להגות והסברה יהודית

פרשת במדבר
תשפ"ב
גיליון מס' 590

על השולחן

הרב אברהם ישראל פרידמן

דגל שחור

1.

למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין (גמרא סוטה ב, א)

מסר נוסף חבוי במאמר חז"ל נודע זה.

נקדים משל מהחיים.

כשבים מונף 'דגל-שחור' המצילים עסוקים בשאגה בלתי-פוסקת לכווללם - לא רק "זה עם החולצה הכחולה" - שלא להיכנס כלל למים.

נכון, באזור החוף עדיין רגוע-יחסית, אבל הכל דינאמי ויכול להשתנות בן-רגע. הגלים זועפים, והים מסוכן-מידי עכשיו. מי שייכנס אפילו קמעא - הוא בטוח הסיכון והסכנה. נכון שבאזור הזה ספציפית, רגוע, אבל כאמור, אין הבטחה לשלום הדקה הבאה. ובשעה כזו - מתרחקים שבעתיים. גם מסביבת הסכנה.

2.

זה הרי בדיוק מה שקורה ב"דור המבול" של ימינו אנו - בחינת "הרואה סוטה בקלקולה" - יזיר עצמו מן היין."

כולם מבינים שהיום, בעידן של מתירנות חוגגת וזוהמה רחובית שחודרת גם לשולי מחננו -

חייבים להגביה את החומות. צריכים להתרחק גם מהסביבה הקרובה למקום הסכנה.

לא לוקחים שום ריזיקות.

לא נכנסים לים כשיש 'דגל-שחור'. ודי למבין.

3.

כשרואים "סוטה בקלקולה", לצערנו, אפשר לראות כאן "נייעס" רכילותי-עסיסי, עוד שיח פיקנטי רדוד ושטחי (ורבים מהאנשים עלולים להתייחס לזה כך); ואפשר - לעומת זאת - לראות כאן מסר שמיימי נחוץ.

מין "רעמים" שכאלו שנבראו כדי לפשט עקמומיות שבלב.

”

... נשאדם פוגש

במאורע קשה - הדבר להדליק 'נורה אדומה' אצלו. ואם הוא פוגש

דרדור נוסח "סוטה בקלקולה" המסר האלוקי הוא: שמרנות!

כששומעים סיפורים לא-נעימים מעולם הכיעור, אפשר לעסוק ברפש, ואפשר להתמקד בשאלה המעשית: מה אנחנו צריכים לעשות כדי להתרחק עוד קמעא מזירת האסון. כדי שזה לא יקרה - חלילה וחס - שוב.

להבין שזה מחייב אותנו להגביה חומות. לחזק את השמרנות. כי אם נתקרב מידי למערבולות - זה עלול להיות מסוכן, חלילה.

כשמונף 'דגל שחור' זה מחייב התנהלות אחרת. קפדנית יותר. מחמירה יותר. התנהלות מסוג של תחילת תקופת הקורונה. (זוכרים?)

4.

כל אירוע טראומטי שאדם נפגש עימו - צריך להדליק 'נורה אדומה' אצל האדם. הוא - אפוא - צריך לשאול עצמו "מה ה' אלוקיך שואל מעמך" ומדוע הפגיש אותך עם מאורע שלא היה שש לפגוש.

וכשאדם פוגש בדרדור תהומי נוסח "סוטה בקלקולה" המסר האלוקי צריך להיות ברור: "יזיר עצמו מן היין".

שכן, גם הסוטה לא הידרדרה לתהומות שפלות ברגע כמימרא. זה היה צעד איטי של מתירנות ועוד מתירנות שהוביל לבסוף לשאול.

הפנקסו של מהנך

דילחות הינוכיות אקטואליות

מקומה של הדאגה

כשהבן-יקיר שרף מאחוריו

את כל הגשרים.. << מאמר

שלישי בסדרה

הרב ז. קן.

המאמר הנוכחי - הנוגע בסוגיה

הכואבת של הבנים שעזבו דרך אבות - יגע בנושא הדאגה.

כל רגש אנושי של דאגה הפך מתופעה אלוקית מופלאה המעידה על נפלאות הבורא, ששתל את האדם בעולם הזה בתוככי משפחה אוהבת ודואגת, לבעיה... לענ"ד, הדאגה אינה בעיה אלא 'אתחלתא דגאולה' - אם כי, שלו היא מציפה בלא הגבלה, הרי שהיא כמו אובססיה התוקפת בעל רגש עז ומתפרץ של שמחת אתחלתא דגאולה, בלא לדאוג שהגאולה אכן תקרום עור וגידים.

נקודה נוספת הראויה לציון היא, שכל רגש שהאדם עומד חסר אוניס לעומתו נחשב כ'רגש בעיית', שנדרש להלבישו במעשים כלשהם, לא רק כדי להפיק ממנו את התועלת הרצויה, אלא גם - ואולי בעיקר - כדי שהאדם לא יעמוד אין אוניס נוכח מערבולת רגשותיו. זהו גם הרעיון העומד מאחורי 'דאגה בלב איש ישינה', שהאדם לא יעמוד בידוד חשוף מול רגשותיו - לסבול בדד הוא: 'הגהינום בעצמו'.

כפי ששמע כותב השורות מאנשים האמונים על טיפול באובדן נפש קרובה ל"ע, הגישה הרווחת אצל בעלי ניסיון היא, לא לערוך ניסיון פסיכולוגי עקר להשקיט את הרגש בשעה שמתו מוטל לפניו, אלא הפתרון המקובל הוא: ליטול אחריות ולדאוג לכך שהנוגעים בדבר יקחו אחריות גם כן. חרף הקושי הרגשי להזדהות עם הדברים זוהי גישה בעל יעילות מוכחת בשטח, ומוכרת מהמציאות היום-יומית שם.

האסטיניסיות-הלשונית אינה מאפשרת לנקוט בדוגמאות מאותם מחוזות קשים ל"ע, אך נסתפק ברמת העיקרון, שבניגוד למה שמקובל לחשוב בהשקפה

ראשונה, אדם המשותק מתפקוד ועומד אין אוניס נוכח רגשותיו, והריהו עומד בסכנה שהרגשות ילכו ויעצימו כשטף דם בלתי מרוסן, אינו זקוק בשעת

מעשה למנוחה, אלא אדרבה, נדרשת לה עשייה כלשהיא שתהפוך את הרגש לנתון בשליטה.

ישנם מטבע הדברים דרכים שונות: כיצד להלביש רגשות במעשים, ולהפוך את הרגש למוגדר יותר ומאיים פחות. רגש-רגש לפי עניינו. כותב השורות אינו בר סמכא בכגון דא, אך כמדומה שהביטוי המעשי של דאגה היא: 'מעשים של לקיחת אחריות'. אדם קל דעת אינו דואג כלל, ואדם אחראי אפוף דאגה על ביצוע תפקידיו.

במקרה דנן, הורה אחראי מוצף מטבע הדברים בדאגה באשר לתפקידו ההורי. הדרך הטובה ביותר להשקיט את הרגש היא אולי על ידי 'אקט מעשי של לקיחת אחריות'. לשם דוגמא, כאשר הלב מוצף עד גדות במחשבות נוסח 'מה יהיה עם...', הרי שמוטב שהמחשבה תתורגם ממשחבה מופשטת לתפיסה מעשית בריאה ומעוגנת בקרקע המציאות 'מה אני אכן יכול/ה לעשות מעט להטבת המצב'!!!

יתכן שיתגלה למרבה ההפתעה, שישנה אכן דרך פעולה שנחסמה עקב אבדן העשתונות, וכאשר נוטלים פיקוד על המתרחש בעולם הרגשות, הפתרון הפשוטני יצוץ גם יצוץ, ולעיתים אין פתרון אחר מלבד אמירת תהילים, על דרך המליצה 'אדם מבוגר שבוכה בדרך כלל אין מה לעזור לו חוץ מלהתפלל'. גם 'אמירת תהילים' יכולה להיות ביטוי של אין אוניס עם דופק פועם בעוצמה, ויכולה לנבוע מהחלטה מושכלת נינוחה, שזהו הדבר היחיד שיש בידינו לעשות לעת עתה כיהודים מאמינים!

משל למה הדבר דומה? להבדל בין עונש חינוכי הניתן מתוך כעס וחרון אף, לבין עונש חינוכי כואב לא פחות הנעשה מתוך שלוה.

וכאן הבן שואל שאלת תם: מה ההבדל ביניהם? אלא על כורחנו מוכרחים אנו להודות, שכל מעשה יכול להיעשות מתוך סרה, ויכול להיעשות מתוך רוגע ושלוה, ואלו הם שני מעשים נפרדים. ניתן לומר תהילים בתחושת קץ העולם, ולהעמיק על ידי אמירת התהילים האינסופית את ההרגשה המרה שהיקום קורס לתוך עצמו, וניתן גם לאמר תהילים מתוך הכלה עצמית של רגש הצער, והבנה יהודית מרוממת, שעל ידי מתנת התהילים יהפוך ההורה לבריאה חדשה! להישען על אבינו שבשמים זהו כמו אדם ישיש רפא כוח החפץ ללכת והוא נשען ונסמך על זולתו, מה שאין כן זקן השוכב לו במיטתו אינו זקוק למשענת! התהילים הם משענת לאדם ההולך, ולא לאדם כבוי!

המשך יבוא

תלמודא

חושג תלמודי אחד

מענייני הדף היומי:

הרך הנולד - "ערל"?

הגמרא (יבמות עא, א) עלתה ונסתפקה: בעי רב חמא בר עוקבא:

קטן ערל מהו לסוכו בשמן של תרומה? ערלות שלא בזמנה מעכבא או לא מעכבא.

בפשטות נראה ששורש השאלה האם בהיות זמן המצווה של המילה הוא רק ביום השמיני, משכך טרם לכן - אזי לא חלה בכלל חובת המצווה - אין על הרך הנולד דין "ערל" שמבטא בעצם אדם שמחויב למול ולא מל, אולם כאן חובתו עדיין לא החלה. או שמא יש לומר שגם במהלך השמונה ימים הוא מחויב - עקרונית - במילה, אלא שיש זמן שנקבע למעשה המצווה והוא ביום השמיני. אולם גם טרם לכן הוא בכלל המצווה וייחשב "ערל" בשל כך. או שמא יש מקום להסביר שעצם מציאות העדר המילה מחשיבה את הקטן ל"ערל", ולכאורה יש להוכיח מהאמור לעיל כי גוי שמל עודנו נחשב ל'ערל', משמע אין המציאות קובעת שם זה אלא ההגדרה ההלכתית-דינית).

למעשה, בהגדה של פסח אנו אומרים: "שמונה ימי מילה", משמע כלל שמונת הימים הינם בכלל מצוות המילה. וכבר עמדו בזה בשעתו (ויש שיישבו לאור דברי התוספות ר"ד לפיהם האב מחויב לתקן צרכי המילה כל שמונת הימים שלפני הברית).

והנה מצאתי שאלה עקרונית דומה בספר 'מקראי קודש השלם' למרן הגר"צ פ פראנק זצ"ל רבה של ירושלים (סוכות - סימן מ"ד). הוא דן באשר לאדם שמניח תפילין טרם עלות-השחר - זמן החיוב - האם יכול לברך כבר אז או שמא בהיות ומדובר בשעת הפטור, ברכה זו לא תחול כלל לגבי הנחת התפילין שתהיה ממילא לאחר מכן, בשעת החיוב. שאלה דומה דן בצל"ח לדעת רבינו תם אודות אדם שברך 'ברכת התורה' בשעת ליל האם יכול לפטור בכך את הלימוד שלאחר עלות-השחר. שם הביא גם הגר"צ פ מדברי הצ"ח (פסחים עב, ב) שכתב כי דאם מלו תוך שמונה אף דקודם זמנו לא התקיימה המצווה, אבל כשיגיע יום שמיני - מתקיימת מצוות מילה בפועל.

משמע אפוא, כי גם טרם זמן המצווה, ייתכן ואף ואין מעשה מצווה וקיימה, אך מכל-מקום יש בכך תועלת בברכה למשל לגבי מעשה המצווה שיעשה בזמנה. ולכן י"ל, וכפי שכתב הצ"ח, שהגם שמעשה המצווה במילה הוא רק בשמיני, הרי שמכל מקום גם טרם לכן הקטן נקרא "מחויב", ושפיר יש להבין צד זה בגמרא שייקרא "ערל", הגם שלכאורה יש מניעה אמיתית למולו כעת, והריהו כביכול כמו קטן לפני בר-מצווה שאין עליו כעת חיוב מצוות כלל וכלל. והבן.

צדיקים בחיתתן..

כשהרב גרוזמן חזר מהציון הקדוש בטבריה - הוא גילה הודעה קולית מטלפון לא מוכר.

חסידות הוסיאטין נקראת על שם עיירה בגליציה, שהייתה מחולקת בין השלטון הרוסי לשלטון האוסטרי. בצד האוסטרי התגורר האדמו"ר רבי מרדכי שרגא, ראשון לחסידות זו, שהיה אחד מששת בניו של רבי ישראל מרוז'ין. הוא החל לנהל את החסידות לאחר הסתלקות אביו בשנת תרי"א. במהרה התפרסם שמו ורבים נהרו אליו ונעשו חסידיו. הוא היה איש פלא ורבות סופר על קדושתו ועל היותו איש אלוקים.

לאחר הסתלקותו מילא את מקומו בנו רבי ישראל. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה נאלץ רבי ישראל לנדוד לתוך אוסטריה ומצא את מקומו החדש בווינה. אולם עם עליית הצורך הגרמני לשלטון התגברה האנטישמיות באוסטריה והאדמו"ר החליט לעלות ארצה עם בני משפחתו.

בערב שבת קודש פרשת בא תרצ"ז דרכו רגליהם על אדמת ארץ ישראל. המשפחה התיישבה ברחוב ביאליק 19 בתל אביב, ותקופה חדשה החלה בחסידות הוסיאטין. הבית שקק חיים, רבים פנו למקום כדי לינוק מקדושת הרבי ולחבור אליו, ורבים באו לקבל ברכה או לבקש ישועה וראו מעשים פלאיים.

לפני כעשור פורסם ספר בשם 'אמרו צדיק' מאת הרב ד"ר מאיר גרוזמן, ובו כשישים סיפורי מופת מדהימים על רבי ישראל, המסופרים מפי אנשים שזכו לישועות בזכות הצדיק.

לאחר הסתלקותו בשנת תש"ט מילא את מקומו חתנו רבי יעקב, שהיה בנו הצעיר של האדמו"ר הראשון מבוהוש. אף הוא כקודמיו היה קדוש וטהור ורבים שיחרו לפתחו לישועה. לאחר הסתלקותו כיהן במקומו בנו רבי יצחק, ששימש כאדמו"ר מהוסיאטין עד ליום פטירתו בט' באלול תשכ"ח. מאז אין אדמו"ר להוסיאטין, אך אנשי החסידות נותרו חיים וקיימים וגם הויכרונות.

הרב גרוזמן עמד להוציא לאור ספר המביא את סיפור תולדותיו של רבי יעקב פרידמן מהוסיאטין. מאחר שהתכוון להוציא בהוצאה עצמית, מצא את עצמו מעוכב בשל העלות הגבוהה. בגלל מידת הביישנות קשה היה לו לפנות לאנשים ולבקש מהם תמיכה כספית. הוא פנה אומנם לכמה ידידים שעזרו לו להוציא לאור ספרים קודמים, והם תמכו בו גם הפעם, אך עדיין חסרו לו אלפי שקלים.

בהיותו בטבריה בחנוכה תשע"ט, ביום ההילולא של האדמו"ר מהוסיאטין רבי ישראל זצ"ל, אשר טמון שם בחלקה המשפחתית בבית העלמין הישן, התפלל כרגיל ושטח את בקשותיו השגרתיות, ובאותה עת הוסיף את בקשתו למימון הוצאת הספר לאור. את בקשתו המיוחדת שטח גם ליד מצבתו של מי שהספר נכתב עליו - רבי יעקב זצ"ל, שנטמן ליד חותנו, רבי ישראל זצ"ל. בשעה אחת בצהריים סיים את תפילתו ויצא אל ביתו.

כאשר שב הרב גרוזמן לביתו המתינה לו בתא הקולי הודעה ממספר טלפון לא-מזוהה.

התברר שהפונה היה רב צבאי מוכר, שכיום הוא רב נכבד באחד היישובים. בזמן מלחמת יום הכיפורים הוא היה הרב הצבאי של אוגדת שרון, והרב גרוזמן שימש

כמרצה באוגדה זו, והיה בין אלה שנדדו ממוצב אחד למשנהו והשמיעו בפני החיילים שיחות תורניות. הרב הצבאי האוגדתי היה זה שהדריכו והעסיקו, וכך הם הכירו ונרקמה ביניהם חברות הדוקה.

הרב גרוזמן תמה: "מה מביא אותך לפנות אליי אחרי שנים כה רבות שלא היינו בקשר?". "נוכרתי" - השיב - "סיפרת לי לפני שנים רבות סיפור על אודות האדמו"ר רבי ישראל מהוסיאטין, שהרשים אותי מאוד. וכעת אני מבקש לשמוע אותו שנית".

הרב גרוזמן סיפר את הסיפור המבוקש, ואחר כך הוסיף: "אני עומד להוציא ספר נוסף על אחד הרבנים מהחסידות הזאת - האדמו"ר רבי יעקב מהוסיאטין".

"מתי הספר עתיד להופיע?" - התעניין רב היישוב. הרב גרוזמן השיב: "איני יודע בדיוק, אולי בעוד חודש, אולי בעוד חודשיים".

"מה הבעיה?" - תמה רב היישוב, והרב גרוזמן השיב: "כסף". "כמה חסר לך?" - שאל רב היישוב. הרב גרוזמן נקב בסכום החסר, ורב היישוב אמר מיד: "אני אתן לך את הסכום הזה!".

הרב גרוזמן נאלם דום ונוקק לשניות אחדות כדי להתאושש מההלם החיובי. כאשר שבה אליו רוחו אמר דברי תודה והוסיף כי יבוא אל הרב לקבל את תרומתו. "לא", השיב רב היישוב, "אני אבוא אליך!".

יומיים לאחר מכן צלצל הטלפון של הרב גרוזמן, ורב היישוב אמר: "אני בחנייה מתחת לביתך. רד אליי כעת, הכסף ביד".

הרב גרוזמן הרהר בליבו כי אומנם ידוע שהמקום הקדוש בטבריה מסוגל לישועה, וידוע גם שישועת ה' כהרף עין, אך המדהים מכול הוא שבשמיים יודעים מי מכיר אותך, מי מוכן לעזור לך, למי יש ממון מוכן ואיך העזרה תגיע לידך - ומיד כהרף עין! יתר על כן, בשמיים גם יוזמים את הסיבה לפנות אליך. לפתע אותו רב נזכר בסיפור כלשהו, ודווקא עכשיו הוא מעוניין לשמוע אותו שנית... הייפלא מה' דבר!

(על-פי: גיליון 'בסוד שיח' מאת הרב שאול שיק, ובאדיבותו. יפורסם א"ה בספר 'חיך משמיים')

מהו סוד ההצלה של הנער מתמודד?

איך נגרום לילדנו להגיע עם ציונים טובים-יותר בתעודה?

איך נחבר את ילדנו הרכים לשולחן-השבת?

ב

ב

הופיע!

מזל טוב:

ספר דָּרְפוֹ - חלק שני!

אחרי החלק הראשון של הספר החינוכי דָּרְפוֹ שהפך עד מהרה לרב-מכר, מגיע החלק השני.

יצירה חינוכית עשירה ומקורית מעין 'יומן-חיים' אישי מרגש ונוגע ללב עתיר חובנות לחינוך עצמי וחינוך הילדים

כתוב בידי-אמן בידי סופר הנשמה הרב אברהם ישראל פרידמן

את הספרים ניתן להשיג ב: **צפת-חצור:** חנות 'איצהס', מרכז 'רסקו'; **מכון 'בלבבי פלא':** 0504116867 (במכון ניתן לרכוש כמיוות); **בני-ברק:** מרכז העיר; **ספרי אברמוביץ,** רחוב קוטלר; **רחוב השומר בתאום:** 0504131038; **רחוב בן דוד, בתאום:** 0548488924 **מודיעין עילית,** רחוב אבני-נזר; 0583289108

בכל רחבי הארץ: המו"ל מכון 'בלבבי פלא': 0504116867

לתשומת-ליבכם!

מהדורת הדפוס מצומצמת! ניתן לקבל את הגיליון למייל

ללא תמורה בשליחת דוא"ל לכתובת:

abyisrael@gmail.com

עד שתגיע למקומו..

פרקי אבות: הגאון רבי אביגדור נבנצל שליט"א
אודות: "אל תדון.. עד שתגיע למקומו" << פרק ג'

אינני יודע אם קל כל כך להגיע במקרה זה למקומו של קסטנר, ולהחליט אם עשה טוב או לא. ב"ה שלא היינו מעולם במקומו, וה' ירחם עלינו שגם לא נגיע לעולם למקום כזה. קל מאד לומר על אדם שפעל בתנאים כאלה, שמכר את נפשו לשטן. אולי כן, אינני יודע. על כל פנים, את אייכמן ימ"ש ודאי שאין לדון לכף זכות. מי שמוחזק לרשע גמור, אסור לדון אותו לכף זכות (עי' רמב"ם ורבינו יונה בפירושם לאבות פ"א מ"ו)

<<<

והנה, בנוסף לשני הכללים שהזכרנו, "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו" וה"ו דן את כל האדם לכף זכות", ישנו גם כלל שלישי, והוא, **שם אינך מוכרח לדון את חברך - מוטב שלא תדון אותו כלל!**

שאל אותי פעם מישהו: "פלוני עשה דבר מסויים. איך ניתן לדון אותו לכף זכות?"

אמרתי לו, שבאמת אינני יודע איך לדון אותו לכף זכות, אבל מי אמר שצריכים לדון אותו בכלל? מה זה עניננו, מה עשה אותו פלוני, ולמה עשה? אם היו מציעים לי להשתתף עם אותו פלוני באיזה עסק, או להשתדך איתו, אז הייתי צריך לדון, האם כדאי לי הדבר, או לא. אבל כשאין לי שום עסק עם אותו אדם, מה לי לדון אותו?

שופט כל הארץ, הוא יעשה משפט, והוא ידון וישפוט את אותו אדם - אני לא צריך לדון אותו. רק כשמוכרחים לדון, אז "בצדק תשפט עמיתך", ו"אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו".

אבל כשאין הכרח לדון אז שב ואל תעשה עדיף, ומוטב שלא תדון את חברך כלל. כך נראה לעניות דעתי. למה לא כדאי לדון כלל? כי הרבה פעמים אדם שומע חצאי דברים, ודן לפי זה, ואז כל הדין הוא בטעות.

הַלֵּל אוֹמֵר: אֵל תִּדְיֵן אֶת חֲבֵרְךָ עַד שֶׁתִּגְעַל לְמִקְוֹמוֹ (פרק ב' משנה ד')

אחד האמצעים המסייעים בלימוד זכות על הזולת, הוא הכלל שאמרו לנו חז"ל: "אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו" (אבות פ"ב מ"ד).

מה פירוש "מקומו"?

שמעתי בזה מאבי מורי ז"ל, שלפעמים "מקומו" הוא כפשוטו ממש - מקום גיאוגרפי. למשל, אי אפשר לדרוש מאדם שגדל והתחנך ברוסיה, שיהיו לו הבנות והשגותו כמו לבחור שהתחנך בישיבות הקדושות שבארץ ישראל. צריך לרדת לסוף דעתו של אדם לפי מקומו ולפי שעתו.

היה לי מעשה עם שני יהודים שבאו אליי והתגוששו בעקבות מיהל שאחד אמר לשני. פשוט, האחד לא הבין את סגנון הדיבור של חברו, מפני שגדלו במקומות שונים, שלהם סגנונות דיבור שונים.

"אל תדין את חברך עד שתגיע למקומו" יכול אפוא להתפרש לפעמים כפשוטו. ממש אך כמובן, "מקומו" אינו רק כפשוטו. לפעמים "מקומו" צריך להתפרש במובן של הנסיבות שהזולת היה מצוי בהם.

למשל, לפני שנים רבות היה כאן בארץ משפט ידוע, "משפט קסטנר", שהיה ויכוח אם פעל מספיק להצלת יהודים בשואה או לא. השופט קבע שקסטנר נתן את נפשו לנאצים. אני ודאי שלא יכול לדון, אבל אותו קסטנר סיפר איך שאייכמן ימ"ש היה משפיל אותם, מריץ אותם בכל שעות היום והלילה, והיו יוצאים מלפניו תמיד יגעים ושטופי זיעה.

י. ברקוביץ / מחשבות

החשש: נגיף 'אבעבועות הקוף' התפשט מחניוני עולי מירון!

מחוסמים במירון. אילי נכחין הנחלה הנגיף החדש?

אין ספק, שמשוהו קרה מאז העלייה של האלפים למירון השנה. במשרד הבריאות חוששים שב"חניוני הוויסות" קרה משהו לא טוב עקב חוסר-התנאים במוקדים הללו: נגיף חדש 'אבעבועות הקוף' נולד שם, בחניונים, וכשוך אימת הקורונה ישנו חשש מנגיף חדש שעלול להמיט אסון.

בדיונים סגורים אומרים במשרד הבריאות כי החשש הזה - של ההקשר בין חניוני הוויסות ל'אבעבועות הקוף' נשמע הגיוני למדי: "אמנם רק אנחנו מאמינים שהאדם נוצר מהקוף, אבל אין ספק שהתייחסנו אל החרדים בל"ג בעומר כאל קופים ולא אפשרנו להם תנאים מינימאליים ולכן ישנו היגיון שהנגיף החדש החל משם, מהחניונים".

■ ■ ■

במשרד אומרים עוד כי לפי עדויות, נראו אפילו קופים שהסתובבו באזורי החניונים, קופים שיצאו מאזורי יערות הגליל במהלך הלילה הארוך שעשו שם העולים מירונה, ולכן החשש מתחזק יותר ויותר.

מטעמי בטיחות של החוגגים, אומרים כבר עכשיו במשרד הבריאות כי ימליצו למשרד הדתות לבטל כליל את אירועי מירון בשנה הבאה בשל חשש להתפרצות מחודשת של הנגיף החדש, או לחילופין להודיע לכולם שהההר פתוח לכולם ובפועל לבטל את האירוע באמצעות כרטיסים מצומצמים ומערך שאטלים (או: שטאטלים) רעוע ומשפיל שיגרום לביטול האירוע בפועל - בדיוק כמו המערך העלוב שהיה השנה.

■ ■ ■

מומחי בטיחות אומרים כי 'אבעבועות הקוף' היא מחלה שיש לה תסמינים קלים בהרבה משל הקורונה והדלתא - והיא מתאפיינת ב: כאבי בטן, כאבי אף וכאבי אוזניים וכן שיעול בדציבלים גבוהים, אבל היא סיבה מצוינת כדי לבטל אירועים מסוג אירועי מירון. וזאת בפרט שיש סיבה לענוש את הציבור החרדי שהביא לעולם את הנגיף החדש מ"חניוני הוויסות" שבהרי הגליל שם שהו נוסעים שעות ארוכות מאוד של המתנה מסייטת. "כשם שהשנה הענשנו את הציבור החרדי שלא הסכים לחכות שעה במחוסמים לפני הכניסה לציון. מה מבקשים מהציבור בסך-הכל? סבלנות!".